

— Ὁ νιὸς κολυμπιστῆς πῶς δὲν ἐφάνη ;
Τὸ βωμὸ τῆς θεᾶς ἔχω στολίσει
Μ' ἀνθόπλεχτο γιὰ χάρι του στεφάνι.

Ἄχ! πότε ἀπ' τὸν ἀφρὸ θ' ἀναπηδήση
Κι' ὡς θὰ σταλοβολᾷν τὰ ὠραῖα μαλλιά του
θὰ γείρω στὴν παλυάκριβη ἀγκαλιά του;

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ὅταν στὴν κούνια πλάσματα πρωτόφαντα ξυπνήσουμε
Κάποιο χαμόγελο γνωρίζουμε καὶ μιὰ μητέρα
Κ' ἓνα παραπονιάρικο κι' ἀργόσυρτο νανούρισμα,
Κ' ἢ γνωριμιά μας εἶναι ἢ πρώτη τοῦ ἐδῶ πέρα.

Κ' ὕστερα μεγαλόνουμε καὶ κάθε παιδικὸ χρόνο,
Κάθε ἱλαρὸ ξεγνάντεμα μέσ' στὸν καιρὸν ἐχάθη,
Κ' ἓνα μονάχα μουσικό, μακριὸ κι' ἀρχόηχο θύμισμα
Τρεμοσαλέβει μέσ' στοῦ νοῦ τὰ βάθη.

Κ' ὕστερα μεγαλόνουμε καὶ κάτι νέο γυρέβουμε,
Μὲ τὰ μεστὰ νὰ οἱ ἔρωτες κορμιά... — μὰ κουρασμένοι
Πάλι ἓναν ὕπνο θέλουμε κάτου ἀπ' τοῦ ἴχου τὰ φτερά,
Τὶ πάντα κάτι ἀπ' τὸ παιδὶ στὸν ἀνθρωπο θὰ μένη.

Μουσική, μουσική, καὶ νὰ γιατί σὲ σένα σήμερα
Νὰ σοῦ γυρέψη κάποιος ἔρχεται τὴ λήθη.
Ξύπνησε τώρα τὰ βιολιά... καὶ κοίμισ' τον καὶ φέρ' τονε
Νὰ ζήσει σ' ἓνα μουσικὸ μεγάλο παραμῦθι!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ